

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 508/2025
19.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Марине Милановић, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиоца Стечајна маса „The Fish Experts“ ДОО у стечају Смедерево, чији је пуномоћник Душан Ђорђевић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије – Министарства финансија – Пореска управа – Филијала Смедерево, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4005/24 од 08.05.2025. године, у седници одржаној 19.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4005/24 од 08.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4005/24 од 08.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Пожаревцу П 78/2024 од 24.05.2024. године обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 5.375.729,00 динара са затезном каматом од 07.05.2021. године до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 286.550,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4005/24 од 08.05.2025. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, истичући да је потребно одлучивање Врховног суда ради разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због

погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Нижестепеним пресудама правноснажно је обавезана тужена да тужиоцу на име стеченог без основа исплати новчани износ од 5.375.729,00 динара са затезном каматом. Нижестепени судови су у битном утврдили да је тужилац био у преплати јавних прихода у утуженом износу, те да је тужена у обавези да у складу са одредбом члана 210. Закона о облигационим односима као и члана 214. и 277. истог закона наведени новчани износ врати тужиоцу. Такође, нижестепени судови су приликом одлучивања имали у виду да је тужена у стечајном поступку који се водио над правним претходником тужиоца пријавила потраживање по основу пореза, али да није поднела изјаву о пребоју сходно члану 82. став 1. и 2. Закона о стечају, те да се стога не може говорити о гашењу потраживања пребојем како је то тврдила тужена током поступка, будући да се сва потраживања морају намирити на исти начин и под истим условима по правилима стечајног поступка.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Без утицаја на изузетну дозвољеност ревизије је позивање ревидента на примедбе на налаз и мишљење вештака, имајући у виду да се тиме оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, што се у поступку по посебној ревизији не може истицати. Нижестепени судови су приликом одлучивања о тужбеном захтеву применили релевантне одредбе Закона о стечају којима је регулисана пријава потраживања и правне последице постојања потраживања стечајног повериоца према стечајном дужнику и утврдили да потраживање тужиоца по основу више наплаћеног пореза није престало у складу са правилима стечајног поступка. У ревизији се не указује која то правна питања треба размотрити у општем интересу или у интересу равноправности грађана, нити се указује на различиту судску праксу у предметима са истоврсним чињеничноправном садржином.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 07.05.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 5.375.729,00 динара, што представља противвредност од 45.719,21 евро по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да у овом привредном спору, означена вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић